

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

§. 2. Pugna contra Inuidiam, eamque ex pugnandi modus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

quemadmodum vidimus in filijs *Iacob*, & in *Saule*, quos nunquam potuit humiliatio & subiectio Ioseph ac Davidis placare: potius magis quotidie crescebat. Sicut nec *Pharisei* liuorem suum deponere potuerunt: quamuis innumeris beneficijs à Christo D. N. afficerentur. Et hæc est causa, cur peccatum equum pallidum, infernus sequeretur: quasi eum statim deuoraturus in suo peccato obduratum.

§. II. Pugna contra Inuidiam, eamq; expugnandi modus.

SED quoniam nullum vitium in hac vita est omnino incurabile, eò quòd facillimum sit Deo, quod hominibus videtur impossibile: oportet in pugna prodire cum feroci hoc equo, fidendo diuinæ potentia, quòd eum possit enervare, mortificans *duplicem* ambitionem, quæ vtriusq; inuidiæ sunt nerua.

1.

ET cum *mundana* inuidia paruulos tantum occidat, qui vitæ huius bona magna reputant, & honorem illa consequentem: induas cor *magnanimi* quo temporalia omnia exigua esse existimes, sicut verè sunt nihil comparatione æternorum. Si vir *generosus* non inuidet honori alicuius *futuri*, propterea quòd calceos benè aptauerit; neque *sartoris*, quòd vestes aptè sciderit, quia hæc ita abiecta, suaque nobilitate indigna iudicat; etiam si ad vitam descendam sint necessaria: multò igitur magis *Christianus*, qui filius est Dei, æternique eius regni hæres, non debet alteri inuidere, propterea quòd eum videat in honore esse *ob temporalium* bonorum possessionem: quæ verè abiecta sunt & vilia, si cum bonis, quæ habet in anima, & sperat se habiturum in vita æterna conferantur. Procul valdè à liuore erat is, a *qui omnia terrena arbitrabatur ut stercora*; & quæ sibi fuerant luera, arbitrabatur propter Christum, & eminentem eius scientiam, detrimenta.

Magno animo sperne omnia terrena.

a Phil. 3. 8.

2.

Quid inuides morti-
suro?

b Eccl. 14. 12
c Ps. 48. 17.

ASPICE attentè nomen tentatoris huius inuidiæ: & inuenies, quòd implet tentator, si benè attendas, eam remoueat. si enim ille appellatur *mortis*, ipsa morte finitur inuidia: nunquam enim quis inuidet mortuis. Ne itaque ad eò attentè consideres præsentem excellentiam eius, qui te præcedit; qui finem, quem citò est habiturus, cum *h* morte scilicet, quæ non tardat: & sic cessabit inuidia. propterea enim dixit David: *ne timearis*, aut tristes, cum diues factus fuerit homo, & cum multiplicata fuerit gloria domus eius: Quoniam, cum intierit, non sumet omnia, neque descendet cum eo gloria eius, quamdiu ille vixerit benedicetur, & prosperabitur: sed mox atq; obierit, ibit cum patribus suis in abyssum: nec amplius vnquam videbit lumen, aut diem habebit prosperum. Quis Alexandri Magni prosperitati inuidebit: si cum confideret in inferno ardere? ne inuidias humanæ prosperitati, quæ fortè causerit aduersitatis, & infelicitatis æternæ.

QVOD

Quod si strenuus sis miles; sicut David non alijs armis indigebis, vt dicitur *Gigantis illius Goliath amputes caput, quam proprio ipsius gladio. ita enim Deus permittit, vt mundanae superbiae Gigas secum gestet gladium inuidiae; quo caput illi amputes: & ipse tamen hebetetur ac destruat substractus Giganti, illum fouenti. Age, dic mihi humana superbia, si honores quæris, cur inuidia præbes aditum: est ne aliquid magis ignominiosum, quam inuidere proximo? sic enim protestaris, cum esse magis honoratum; te verò abiectionissimum habere cor: si erubesceres, quod alius te ambitiosum, aut liuidum appellaret, ob iacturam honoris, quam caratione incurreres: cur vitium illud admittis, quod honorem aufert, quem quæris: si studes illud occultare, ne opprobrium tibi adferat: melius est abijcere; & illud conculcando honorem consequi.*

Quod si generosè de vtraque inuidia triumphum agere velis: indue arma humilitatis, & charitatis Christiana: & sic facillè ad terram illas deijcies. *Humilis* enim, quoniam sui contemptum amat, gaudet, quod alios videat exaltari: etiam si ex eo ipse magis humilietur. dicit enim de proximo suo, quod S. Ioannes Baptista dixit de Christo *illum oportet crescere, me autem minui*, bene enim mihi est, quod ille exaltetur, & ego humilier. Et qui perfectam habet *Charitatem*, quoniam *Deum* valdè amat: etiam quodcunque bonum, quod videt in suis creaturis, amat, gaudens de diuina bonitate, quæ in illarum bonis præluet. Et quoniã proprium bonum amat: ita etiam proximorù, nam amore, illorum bonum faciet suum. Qui cupit inuidia carere (ait Sanctus Gregorius) illam amet hæreditatem; quæ non minuitur multitudinem hæredum: quia in omnibus est eadem, & in singulis tota, & eò magis eius magnitudo apparet: quod recipientium multitudo magis dilatur, *minuitur*: ergo liuoris est affectus surgens internæ dulcedinis; & plena *amor* eius est perfectus amor æternitatis. Nam qui internam Spiritus suauitatem delibat, tristitiam de alieno bono à se repellit: æquè de illo gaudens, acque si esset proprium: & qui perfectè amat æterna bona: non inuidet alijs nec *temporalia* bona: quia illa contemnit; nec *spiritualia*, quia ipsum non retardant, sed potiùs eius adiuuant conatus.

Sed, ne animum abijcias ob importunas huius vitij tentationes, attende: sæpè eius affectus nos pulsare; sed nisi hæreant, non nocere: vt potè qui nolentem inuadant. quare meritum potiùs habes ex resistentia. Quod S. Bernardus ita declarauit: *rara* (inquit) virtus est alienæ non inuidere virtuti. Sed quamuis aliquid tale sentias, non tamen in tuo profectu deficias. Quod si dicas, quomodo ego proficere possum, qui fratri proficenti inuides? si doles, quod inuides: sentis; sed non consentis. Passio est aliquando sananda, non actio condemnanda. Tantum non illic resideas, iniquitatem

3.
d. 2. 17. 51.

Inuidus honore excidit, quem quaerit.

4.
Humilitas & charitas venena Inuidie.

Ioan. 3. 30.

Lib. 5. Mor.

co. 31.

cc

cc

cc

Æternitatis consideratio pellit Inuidiam.

5.
Inuidia abesse consentis.

Serm. 29. in

Caus.

cc

cc

cc

meditans in cubili tuo: qualiter scilicet hunc tuum foueas morbum, iustitias pesti, persequaris in fontem, bene ab illo gesta calumniando, deprimendo, peruertendo, atque impediendo gerenda. Alioquin non nocet ambulanti & extendenti se ad meliora: quia magis confunditur, sic se esse male affectum & si studeas inolitum à te vitium expellere, confitendo, flendo & orando, vt DEVS illud remoueat. quod si adhuc hæreat mitior inde ad omnes atque apud alios humilior inuenitur, hæc S. Bernardus. quibus media complectitur generalia, ad hoc vitium expugnandum, cum nos aperte inuadit.

6.

Lib. de spir.
perf. c. 99.
Occulta in-
uidia.

Li. 22. Mor.
c. 16. in illud
Iob. si ani-
mā agricola-
rū afflicti
Iac. 3. 14.

g. Nu. 11. 29.

7.

Senes cum
iunioribus
laudant
Deum.
h. Luc. 19. 28

Mat. 20. 1.

Nota.
Hæc in 10

SED interdum solet occultè nos oppugnare, sub titulo religionis & pietatis. quia enim ipsa valde est deformis: vultum operit, ne agnoscat. Alii iusti (ait S. Diodocus) sub pretextu amoris DEI incidunt in zelum liuidum. optantes nullum esse, qui ita seriuo atque ipsi DEO seruiant: ideoque dolent, si quis illos præcedat. Quod oritur ex defectu humilitatis, & charitatis. quare exercitio vtriusq; huius virtutis ab hac aded stulta imperfectione repurgata, zelum suum corrigere oportet. Aliqui etiam Prælati (ait S. Gregorius) pretextu officii suum exactè præstandi, liuore quodam prohibentia os cõcionari, ac docere; ac de ijs etiam male loquuntur, qui hæc officia bene præstant. Contra quos S. Iacobus Apostolus dixit: *quod si zelum amarum habetis: & contentiones sunt in cordibus vestris; non est hæc sapientia de sursum descendens: sed terrena, animalis, Diabolica.* Qui enim non propriam gloriam, sed Domini sui querit, cupit iuuari in eo, quod facit; vt ab omnibus DEVS magis glorificetur. Eum in modum, quo Moyses liuido suo famulo, qui volebat prohiberi prophetans. g. quid, inquit, emularis pro me? quis tribuat vt omnis populus prophetet, & det eis Dominus spiritum suum.

ALII nomine antiquitatis in virtute & Religione male sentiunt de tyronibus in ea, qui suo seruore ipsos præcedunt, & maiores à Deo fauores experiuntur: & hac inuidia acti male de illis loquuntur, imò in ipsum DEVM conuertuntur, eò quod non ipsis similes, aut etiam maiores exhibeat. sicut h. frater natus maior filii prodigi, inuidit fratri suo fauores à patre exhibitos: & propterea etiam contra patrem murmurauit. sicut etiam qui laborarunt in vinea tota die, inuidebāt quod eadem merces daretur ijs, qui vnica hora laborauerant: & ita murmurabāt contra patrem familias: qui tamen i. vni eorum dixit: *num oculus tuus nequam est, quia ego bonus sum?* quasi dixerit: si ego meam probitatem manifestare volo erga immeritum: oculus tuus, qui hoc videt, erit basiliscus, qui virus suum iaculatur per inuidiam? Sed quis non obstupescat, attendens occasionem, quam oculi accipiunt, vt nequam sint? cum vere nulla alia sit causa, quam quod Deus sit bonus. Reliqua vitia (ait S. Chryostomus) aliquam excusationis speciem habent: quia fundantur aut in carnis propensione ad delicias: aut in necessitate sustentationis; aut in accepta in-

invidia; aut in honore, quem desiderat: at liuidus nullam habet excusationem: quia nullo accepto ab alio detrimento, oppugnat probum; & cum ipsum, à quo beneficium accipit: eo solo nomine, quod *bonus* sit, & quod *Devs bonum* se erga illum præbeat. Accipitur in manu tua arcum suppremi tui magistri: & quando te inuidia aggreditur, iacias in illam has sagittas, vt illam disturbes. Erubescere *ô basilisce*, quod oculus tuus sit nequam propterea solum, quod *Devs* sit bonus. Ne sis instar *aranei*, qui omnia in venenum conuertit: sed instar *apis*, quæ omnia vertit in dulcedinem. Noli *satanam* imitari, qui ex bono malum haurit: sed ipsummet *Devm* qui ex malo nouit elicere bonum. *tolle*, inquit, *quod tuum est, & vade*. esto contentus & quietus eo bono, quod *Devs* tibi dedit; gratiasque age: nec te per inuidiam indignum facias, cui *Deus* illa conseruet. Qui enim de alienis bonis tristatur, dignus est, qui propria amittat. O si profundius penetrares, vt cognosceres quod tuum est; & videres, te non habere aliquid, cur inuideas alienis bonis. Attende quid pater misericordiarum dixerit maiori natu filio inuidenti: *omnia mea tua sunt*: cur igitur inuides fratri tuo; si *Devs* est Pater tuus, & omnia ipsius, tua sunt: quid tibi deest, quod inuidere possis? propterea in celo nulla est inuidia inter iustos: etiam si aliqui plus habent, quam alij, quia omnes secum habent *Devm*; & in eo omnia, quæ sua desideria satiare possunt. cuius gaudij partem reputant diuinæ sapientiæ consilia, & æternam eius dispositionem in benefaciendo omnibus; seque cum illis diuersis ad eum modis coniungendo. Studeas igitur ex nunc imitari Sanctos, quibus desideras æternam coniungi. Quod si hæc imitatio & similitudo ob suam sublimitatem te obombrat: ingredere te ipsum, & aliam inuenies valde proportionatam. Nūquid *pes inuidet manus, aut manus oculo*? non est talis inuidia inter eisdem corporis membra: quia omnia eandem animam habent: adeoque ipsi est coniunctus pes, sicut oculus, & manus. Quod si oculus est necessarius ad bonum corporis: etiam pes & manus ad idem pertinent. cum igitur *Devs* te fecerit membrum mystici corporis Ecclesiæ suæ: esto quietus & contentus gradu, quem tibi in ea dedit, nihil inuidens alteri altio rem locum. Nam die resurrectionis, & pes & manus suam gloriam habebunt; & magni & parui laturi erunt, contenti & honorati, videntes *Devm*, eiusque gloria in æternum fruentes.

Bonitas Dei
obiectum
Inuidia.

Ma. 20. 14

Luc. 15. 31

Quid inui-
des qui in
Deo omnia
habet.

m. Co. 12. 21

Nullum
membrum
inuidet al-
teri.